

Hồi 8

Đao Diệt Quần Ma

Lệ Tuyệt Linh cũng chăm chú nhìn đối tượng một lúc rồi lắc đầu:

- Ta không hiểu tại sao thiên hạ cho các người là con lang con sói. Rồi người cứ tưởng mình là lang sói thật nên làm ra vẻ hung hăng, chứ thật ra dưới con mắt ta, người chỉ là một con gà trống thiến.

Bao Triều Cẩm sôi giận: - Người hãy giữ lấy mồm, vô lễ với ta thì người sẽ bị cắt lưỡi đấy.

Lệ Tuyệt Linh mỉm cười: - Gà trống thiến còn mong đá gì nữa mà gáy tí toe. Tuy nhiên người đã muốn thì cứ nhào vô. Ta đang ngứa tay chân đây.

Bao Triều Cẩm lắc mình một cái đã đến trước mặt Lệ Tuyệt Linh rồi.

Tay hữu vươn ra năm ngón sẽ thành móng gà chụp vào mặt Lệ Tuyệt Linh, tay tả quạt ngang bụng chàng. Khí thế của địch vừa nhanh vừa độc, Lệ Tuyệt Linh không tưởng y khá đến mức độ đó.

Chàng xoay mình như cơn trốc lốc cuốn ra ngoài, song Bao Triều Cẩm lướt theo bám như hình với bóng. Một xoay, một lướt, cả hai quần nhau rất ngoạn mục. Chỉ trong một phút Triều Cẩm đã đánh ra đúng chín mươi một chiêu.

Y đáng là cao thủ trong Hắc lâu.

Trước sau Lệ Tuyệt Linh chỉ xoay mình lách tránh, chưa hoàn thủ. Khi chiêu thứ chín mươi một của Bao Triều Cẩm bay ra thì đột nhiên chàng trụ bộ. Rồi quạt khởi thế tấn công tiến tới liền. Phản ứng của chàng còn nhanh hơn thế công của địch một bậc, lướt tới đánh luôn mấy chiêu cho địch thu hồi thế công lẫn thủ, bất thần chàng lùi lại, rồi vung thanh Sanh Tử Kiêu tiến trở lại.

Động tác của chàng rất nhanh, những ánh đao màu lam vọt tới như ngàn mũi tên lao, bắn và chỗ nhược của địch. Bao Cẩm Triều không hổ danh hiệu Thiên Tý Nhất Chiến vượt ngàn dặm trong nháy mắt, y tràn mình nhào lộn thoát đông thoát tây, trông như một quả cầu đen lăn lông lốc với tốc độ hải hùng.

Thuật kinh công luyện được như vậy cầm như y đã luyện được tới mức thượng thừa, thế gian có mấy ai hơn.

Lệ Tuyệt Linh không đuổi theo, để tùy Bao Triều Cẩm lẫn đến đâu thì lẫn, cứ đứng im một chỗ mà nhìn. Chàng không đuổi theo, thì dịch lẫn trở vào.

Đồng lúc đó một vật đen sì bay tới, như một con rắn cuốn mình phăng đi. Lệ Tuyệt Linh nhắm kỹ rồi, vung đao nghênh đón vật đen thô bạo đó. Bao Triều Cẩm dù thủ pháp nhanh đến đâu cũng không thể nào thu nổi ngón Giao Lân Tiễn. Một tiếng soạt vang lên, Sanh Tử Kiều chạm Giao Long Tiễn, ngọn tiễn dài tám thước, hai thước bị chặt đứt lìa, Bao Triều Cẩm còn lẫn mình trên mặt đất. Ngọn roi còn sáu thước, y phải lẫn gần hơn, mới có thể quét trúng đối phương.

Lệ Tuyệt Linh lần này tiến lên chứ không đứng một chỗ như trước nữa, Sanh Tử Kiều chớp lên một tiếng soạt tiếp theo, ngọn roi lại bị tiện thêm một đoạn nữa. Chiêu đao đó, không thuộc vào đao pháp Lục Sát mà đúng là một chiêu trong Tam Thán Thủ của chàng có cái tên là Hư Vô Trảm.

Bây giờ thì Bao Triều Cẩm phát sợ rồi nhưng cái bại nào cũng khiến cho người ta quá thẹn mà sanh giận dẫn đến liều, không còn biết sợ là gì. Đang lẫn dưng dưới đất, y vọt đứng lên, y quăng đoạn roi còn lại trong tay về hướng Lệ Tuyệt Linh rồi phóng mình theo. Đồng thời gian y sử dụng luôn Hắc Độc Trảo công, hét lên một tiếng vọt tới chụp vào lưng đối phương.

Lệ Tuyệt Linh cầm đầu đao cắm xuống đất, lùi một bước kéo chuôi đao lên, thân đao cong mũi bật lên. Theo đà bật đao, Lệ Tuyệt Linh bay tới, người sát bên đao, người và đao tung mạnh vào Bao Triều Cẩm.

Hồ Nhân Kiệt hấp tấp kêu lên: - Lạng người qua một bên nhào xuống.

Bao Triều Cẩm làm y theo, vừa kịp lúc Lệ Tuyệt Linh vọt ngang rít gió một tiếng vù. Chàng hạ bộ nhanh chóng trong khi Bao Triều Cẩm phải nhào mình ra hơn một trượng.

Nhưng tiếp đến bụng của y đà hứng trọng mũi đao của Lệ Tuyệt Linh rọc xuống. Vết thương banh miệng thấy rõ.

Chiêu đao đó có cái tên là Lạc Trảm trong Lục Sát đao pháp.

Mọi người đều nín thở, con muỗi bay qua cũng nghe cánh nó vo ve, Lệ Tuyệt Linh đúng là một danh tử tinh. Ai ai cũng biến sắc mặt trắng nhợt dù là người trong Hắc Lâu hay Đơn Quan môn.

Từ từ Lệ Tuyệt Linh nhấc chân lên chùi máu tươi từ thanh đao vào đế giày, đoạn đưa mũi đao xuống đất lạnh lùng điểm một nụ cười hỏi: - Đến phiên ai đây?

Hồ Nhân Kiệt trừng mắt: - Người đừng tự cao tự đại, ngông cuồng thái quá.

Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng: - Đừng có mà ngớ ngẩn, chính các người đã buộc cho ta như thế, ta nói mà các người không tin nên đành phải cho các người mở mắt.

Ánh mắt ngời niêm oán hận, Hề Nhân Kiệt đáp: - Hắc lâu không phải là nơi cho người trêu vào đâu. Trong Hắc lâu không hề có cừu gia, bởi nếu cần thì bọn ta giết ngay tại chỗ không bao giờ để lãng phí thời gian.

Lệ Tuyệt Linh gật gù: - Tốt, thế thì dứt khoát cho sông phẳng, có thù trả thù, có oán trả oán lẹ lên đi. Hề Nhân Kiệt, đừng tưởng ta sẽ van xin sự tử bi từ người.

Chàng nhếch tới một bước.

Hề Nhân Kiệt cao giọng: - Lâu chưởng môn, chúng ta như môi với răng, môi sút thì răng lạnh, lợi hại liên quan tại hạ chúng ta hãy cùng nhau hiệp lực vây bắt con trâu điên này đi.

Lâu Tử Nghiên gật đầu gấp, nhưng ánh mắt láo liêng, biểu hiện sự bất an: - Đương nhiên, đương nhiên, tại hạ đồng ý với Hề huynh.

Lệ Tuyệt Linh cười hì hì: - Họ Hề kia! Sao người hèn thế. Nếu sợ hãi thì lui về, không sợ thì tiến lên chứ sao lại làm cái trò van xin sự cứu trợ của kẻ khác. Người làm mất thanh danh của Hắc lâu, người không sợ Tào quỷ kia quả trách người sao? Huống chi người gọi cả những tên vô dụng đó vô hợp tác với người thì thiệt là thất sách.

Hề Nhân Kiệt bửu môi: - Người không khích ta nổi đâu, cuộc hợp tác này nhất định phải có. Nói cho người lo trước hậu sự là vừa.

Lệ Tuyệt Linh tiếp: - Thật ra thì đối với bọn người nơi đây như các người, ta thì còn lạ gì những thủ đoạn hèn hạ. Nhưng các người sẽ làm được việc gì khi sự hợp tác được chủ trương bởi những tên vô dụng như nhau, càng nhóm tụ nhiều, chết nhiều chỗ có ích lợi chi đâu. Vào một lượt chết cùng một lúc, còn nếu như muốn xa luân chiến thì cứ việc chết từ từ, từng tên từng tên một. Đàng nào rồi cũng chết, ta tùy tiện cho các người muốn chọn chết cách nào thì chọn. Nhưng dù sao thì ta cũng hiểu khá rành rẽ các người. Các người cứ việc dùng xa luân chiến dẫu rằng cách đó có làm cho ta tiêu hao sinh lực nhưng các người vẫn chẳng thoát khỏi tay ta.

Hề Nhân Kiệt hừ một tiếng: - Đối với hạng người như người, ta có quyền dùng mọi thủ đoạn mà không cần tuân theo quy cũ gì cả miễn sao ta hạ được người là xong.

Lệ Tuyệt Linh gật gù: - Ta sẵn sàng xem cái thủ đoạn của người. Nhớ chọn cách nào tàn khốc nhất ấy.

Lâu Tử Nghiên sợ Hề Nhân Kiệt vào một mình sẽ lâm nguy như Bao Triệu Cẩm nên vội vã gọi: - Muốn sao thì muốn, Hề huynh nên cẩn thận đấy nhé, tên tiểu tử này khá lợi hại, đừng vì khinh thường mà lâm mưu độc của hắn.

Hề Nhân Kiệt cao ngạo nói: - Bọn tại hạ không đến nỗi quá bất tài. Lâu huynh đừng lo hảo.

Lệ Tuyết Linh chế nhạo: - Thôi đi họ Hề kia, cái chiêu bài Hắc Lâu gặp qua ta là phải bị mờ luôn. Sở dĩ các người tạo được chút tiếng tăm trong mấy năm qua là nhờ ta lờ cho đấy thôi. Đừng tưởng là bất cứ ai cũng có thể là bá chủ võ lâm. Hôm nay ta sẽ chứng minh cho các người biết là từ bao lâu nay các người chỉ đang nuôi mộng mà thôi, đêm nay mộng đó sẽ do ta phá vỡ.

Hà Nhân Kiệt hừ một tiếng: - Thế còn người, người xứng đáng là bá chủ võ lâm chắc ?

Lệ Tuyết Linh lắc đầu: - Ta chẳng có nuôi mộng đó đâu. Tuy nhiên, ít nhất ta cũng độc lập giữa giòng đời, không thủ thững nhờ vào số đông người, không cần ai tiếp trợ ta. Ta đơn thân độc lực song không hề nhút nhát khiếp sợ một thế lực nào. Ta chẳng dùng hư chiêu để cầu lấy danh. Chứ ai như các người, mỗi lần đi công tác là rầm rầm rộ rộ, đông thì hồng hách, ít thì cuối mặt dấu đầu. Gặp nguy là kinh hoàng lạy lục khắp nơi xin hỗ trợ...

Chàng hạ nhục đối phương thậm tệ, bọn Hắc Lâu làm sao mà chịu nổi ?

Kỳ lạ thật, thế mà Hề Nhân Kiệt không hề khích nộ. Hơi thở của y có dồn dập hơn nhưng y vẫn chưa khởi động thế công.

Trái lại cứ với lối đối thoại cù nhây y tiếp: - Lệ Tuyết Linh, người sẽ hối hận với những lời nói ngông cuồng đó. Người không bao giờ tiên liệu cái hậu quả của sự ngạo nghễ đó sẽ dẫn tới thảm bại thế nào cho riêng người. Ta thương hại người là một kẻ hơi có chút thực tài và tuổi tác của người hãy còn quá trẻ. Đời người hắn còn dài...

Lệ Tuyết Linh không muốn đối phương có cơ hội bình tĩnh, chàng cố tình lôi hấn ta về hiện thực: - Bây giờ người hối hận chẳng? Sao người còn đứng đó không xuất chiêu đi, chẳng lẽ người tính năn nỉ gì ta sao?

Hề Nhân Kiệt nở một nụ cười thâm độc: - Người không còn đủ kiên nhẫn nữa sao, người đừng lo, Diêm Vương đã điểm danh người rồi, người chẳng thoát nỗi đâu, đừng quá nôn nóng.

Lệ Tuyết Linh chợt trầm trầm nghĩ ngợi: - Khá khen thay cho sự trầm tĩnh của người, quả nhiên công phu hàm dưỡng của người có chỗ hơn người. Nếu như ta đoán không lầm thì người đang chờ thêm đồng bọn.

Hề Nhân Kiệt lạnh lùng mỉa mai: - Thông minh, người đúng là một kẻ khá thông minh.

Nghe đối phương trả lời, chàng có phần nào nao núng. Chàng biết bọn Hắc Lâu gồm toàn những cao thủ thượng thặng, tổ chức lại chặt chẽ, không như Đơn Quan Môn

vốn là một lũ người ô hợp. Lực lượng Hắc Lâu đáng kể lắm, chàng không nên xem thường. Nếu như họ kéo đến đông thì chàng mất cơ hội thủ thắng.

Dù sao thì chàng cũng đơn độc, nếu đấu song phương với nhau thôi thì chàng không sợ ai cả, ngay đến Tào Nghệ, nhưng lỡ như đối phương người đông mà võ công lại xuất sắc chàng, nếu họ hội hợp thì chàng khó mà thoát thân. Nếu họ sử dụng xa luân chiến hay một đấu một chàng cũng chẳng có được kết quả tốt gì.

Từ này giờ chàng nói cứng bất quá để dọa tinh thần đối phương thôi, hơn nữa đang ở trong cái thế chỉ có tiến không lùi thì chàng càng cần phải nói cứng để uy hiếp đối phương.

Không kể gì đến bọn Đơn Quan môn, Bao Triều Cẩm đã bị loại rồi, còn ba, Lệ Tuyệt Linh có hy vọng đánh bại họ. Nếu bây giờ thêm bốn hay tám người nữa thì làm sao mà chàng xoay sở được thế cờ?

Chàng đâu phải là siêu nhân?

Chàng nghĩ, muốn thủ thắng, phải khai chiến trước khi địch nhân có viện thủ.

Địch có cái lợi là chờ đợi, còn chàng có lợi gì đâu mà phải chờ theo chúng, đại gì mà làm chuyện có hại cho mình. Biện pháp duy nhất là động thủ trước khi trợ thủ của chúng đến, cấp tốc dọn bột trở ngại rồi đối phó với viện thủ cũng chúng sau.

Hề Nhân Kiệt tìm cách day dưa câu chuyện: - Chúng ta nếu không là đồng đạo thì cũng là đồng nghiệp, thì dù sao cũng nên có sự nhân nhượng với nhau, không nhiều thì ít. Nhưng người lại quen thói hành sự ngang ngược, đối với ai người cũng bạo tàn hung ác đúng là hành động của một kẻ quá ngu xuẩn, sao người không nghĩ đến việc tạo một khoảng đất để lỡ sau này người thất thế cũng có chỗ để cho người an phận thủ thường. Người cứ đi gây chiến với tất cả mọi người ngay cả Hắc Lâu. Người liệu có thể thủ thắng được mãi hay không mà cứ ở đó quật cường ương ngạnh. Ta không ngờ người mất lý trí đến độ đó.

Lệ Tuyệt Linh nạt: - Người này giờ nói nhảm đã quá nhiều rồi. Trong tình thế hiện tại người còn nhiều thời giờ để ba hoa sao? Thắng hay bại không phải là điều có thể nói trước được, đao thương vô tình, ai biết được cuối cùng sẽ ngã ngũ về đâu. Bọn người là lũ chồn lũ cáo, lũ nô tài chỉ có cái miệng ba hoa, được nói là nói miết chẳng thôi. Cái chiêu xài tới hôm nay thì các người nên bỏ xó nó đi cho ta.

Hề Nhân Kiệt cười lạnh: - Người lấy quyền lực gì ép buộc được ta?

Lệ Tuyệt Linh xì một tiếng: - Xuất chiêu đi. Họ Hề kia, người nói nhiều quá rồi, hảo hán không đánh nhau bằng miệng.

Chàng đội trên đầu cái nón trúc màu xanh, bất thành linh chàng đưa tay hất chiếc nón. Nón bay qua phía hữu. Thánh viên Đỗ Quang Tài kêu lên một tiếng lớn, không

tránh kịp, một tiếng bốp vang lên, đầu vai bị chiếc nón lướt qua, lòi đi một mảng thịt nặng độ vài cân, máu đỏ rùng rùng.

Hất chiếc nón bay đi, Lệ Tuyết Linh không nhìn theo nó, nhún khê đôi chân, vọt mình thẳng đến Hề Nhân Kiệt.

Rút thanh kiếm Sanh Tử Kiều khỏi vỏ, chàng cầm chiếc vỏ giáng xuống đầu Từ Cỗn, tay hữu cầm đao đánh qua Hề Nhân Kiệt cùng một lúc đúng một trăm chín mươi nhát.

Vừa xuất chiêu, chàng công một lúc ba người. Một Đỗ Quang Tài thọ thương nơi vai, Từ Cỗn lạng người tránh né. Hề Nhân Kiệt né kịp thời nhưng một hương chủ hứng chiếc vỏ đưa thế cho Từ Cỗn, vỏ đao đâm lủng ngực hấn uy lực mạnh quá hất hấn bay ra ngoài bảy bước.

Hề Nhân Kiệt lùi lại, rút chiếc đoản xà mâu nơi hông quét gió một vòng, bước tới. Đồng thời y ra lệnh: - Sóng vai nhau mà tiến!

Người tới trước là Từ Cỗn, vũ lộng chiếc thiết côn, rít gió ào ào, côn dài tám thước, to bằng hột vịt. Ngọc côn chiếu đỉnh đầu Lệ Tuyết Linh giáng mạnh.

Lệ Tuyết Linh rùn chân, lệch người qua một bên, vọt xéo ra ngoài năm bước, đập đất lấy đà, tung mình lên không, đao bay sang tả, vỏ đao trở qua hữu, đao từ trên chồm xuống đầu Hề Nhân Kiệt.

Hề Nhân Kiệt không tưởng là Lệ Tuyết Linh đuổi theo nhanh chóng như vậy. Đúng lúc đó Bành Thiếu Sơn vào cuộc. Hề Nhân Kiệt lạng người né tránh. Thanh Sanh Tử Kiều tiện đà bay sang đầu vai Bành Thiếu Sơn. Bành Thiếu Sơn lách mình tránh khỏi. Giắt vỏ đao vào hông, Lệ Tuyết Linh vung tay đánh ra mười hai chưởng, Bành Thiếu Sơn gỡ Cầm Long thủ pháp nghênh đón liền.

Thủ pháp đó gồm chín chiêu, y đánh ra được bảy phần, Lệ Tuyết Linh hả miệng cắn đao, dùng cả hai tay đánh trả. Tám mươi hai chiêu chưởng bất đồng giác độ được xuất phát liên tục hàm súc Vi Đà Lục mãnh liệt phi thường.

Bành Thiếu Sơn sử tròn chiêu thứ bảy tên Thừa Phong Nộ Long sang qua chiêu thứ tám, mang tên Bài Căn Phược Long, nhưng chưởng ảnh trùng trùng của Lệ Tuyết Linh bao bọc chặt chẽ không cho y tri triển thủ pháp đúng mức. Hơn thế, y nghe mũi thở khó khăn, chừng như không khí dồn ép mạnh, y há miệng thở tiếp vào mũi, miệng cũng như mũi chỉ hít vào chứ không làm sao thở ra nổi, vì áp lực của không khí càng lúc càng tăng.

Tiếp nối toàn thân y như bị kềm kẹp ép dần ép dần cử động hết sức khó khăn.

Cảm thấy nguy y gọi to: - Chưởng môn, cứu thuộc hạ.

Lâu Tử Nghiên đã đến nơi trước khi y gọi, đứng cách Lệ Tuyết Linh độ ba thước từ phía sau lưng chàng tiến tới.

Từ Cổn và Hề Nhân Kiệt từ hai bên xông vào.

Vô ích họ không làm sao cứu kịp Bành Thiếu Sơn. Lệ Tuyết Linh vung tay đánh ào ào. Bành Thiếu Sơn cũng vung tay nghinh đón, nhưng vung loạn lên không còn qui cũ gì cả.

Bằng một thân pháp tuyệt diệu. Lệ Tuyết Linh nhân đà xoay vòng theo Bành Thiếu Sơn, thừa một lúc thuận, xáp vào gần đầu hất nhẹ.

Thanh đao cắn nơi miệng, nằm ngang mũi đao chĩa thẳng vào mình Bành Thiếu Sơn theo cái đà hất đầu, mũi đao đâm vào yết hầu họ Bành.

Một tiếng phập vang khẽ, máu vọt ra, vết hầu khoét rộng, khí quản và thực quản bị đứt lòi trắng trắng giữa suối máu hồng. Không cần nhìn Lệ Tuyết Linh cũng biết hai cái hất đầu có kết quả như thế nào, bởi chàng nhắm rất chuẩn.

Không cần nhìn bởi chàng cần dịch bộ tránh ngọn côn sắt quét đến. Côn huyệt người đập mạnh xuống đất, tung đất đá lên mịt mù. Trong vầng bụi đó chàng nhả đao cầm tay, đánh luôn muột trăm nhát, đao ảnh ngợp không gian cuốn tới Lâu Tử Nghiên. Lâu Tử Nghiên kinh hãi vội lùi lại.

Đao ảnh chuyển hướng tấn công dồn sang Hề Nhân Kiệt. Hề Nhân Kiệt hét to: - Súc sanh !

Y vung ngọn đoản xà mâu nghinh đón. Một tiếng coong vang lên, chấn dội cả cục trường. Song phương không lùi, trái lại tiến đến, lướt ngang nhau thành cái thế đầu lưng vào nhau.

Hề Nhân Kiệt thì không có cái gì đáng lo, nhưng Lệ Tuyết Linh nào được yên bởi vì Từ Cổn đã rút ngọc côn đánh ngang qua hông khi chàng chưa kịp trụ bộ.

Co chân lên rồi đập xuống, Lệ Tuyết Linh lấy đà tung mình bổng lên, xoay tròn một vòng, thanh Sanh Tử Kiền rít gió bắn lam quang bay ra tứ phía.

Lại một tiếng coong vang lên, ngọn côn bị dội trở lại đồng thời mũi đao chọc thủng một lỗ nơi ngực Từ Cổn bắn lệch về phía tả, lỗ hổng to bằng nắm tay. Một mảnh gan phổi theo đà thoái của mũi đao tuôn theo máu vọt ra ngoài.

Từ Cổn kêu oái lên một tiếng buông côn, ôm ngực nhào xuống lăn lộn mấy vòng rồi bất động. Chiêu đao đó là chiêu đao thứ ba tên Đầu Thế trong Lục Sát đao của Lệ Tuyết Linh.

Lâu Tử Nghiên xám mặt, lướt tới giở ngay tuyệt kỹ Thiết Tý Công thi triển liền.

Mười sáu thức cùng một lúc được sử dụng, mười sáu cánh tay đồng thời chia ra bất đồng phương hướng, nếu y đánh thêm hai thức nữa thì giống như y vẽ Phật chân tổ với mười tám cánh tay.

Lệ Tuyết Linh rùn mình xuống thấp quét nhanh đao ngang qua chân Lâu Tử Nghiên. Hấn xuất phát mười sáu thức với môn công Thiết Tý nên đã bỏ phần dưới hết, Lâu Tử Nghiên sức kinh hoàng, như một chiếc cầu vồng từ bên dưới uốn vòng cung bay lộn lên quay về.

Thu đao rồi Lệ Tuyết Linh đứng lại nhận định tình thế, trong thoáng chốc lại đánh ra một nhát đao. Đao rít gió kêu vang một tiếng rồi đột nhiên mũi đao vung theo, đao chạm vào ngọn đoản xà mâu vừa bay tới. Hề Nhân Kiệt kêu ối lên một tiếng, hộ khẩu tay té ra, máu chảy đầm đề.

Không bỏ lỡ cơ hội, Lệ Tuyết Linh lại tiến sát vào Hề Nhân Kiệt, Sanh Tử Kiều lại chớp lên.

Nhưng hai bóng người chợt xuất hiện, ngăn chặn chàng. Không rõ hai người đó dùng võ khí gì đón đỡ thanh đao, giả dĩ hai cái chạm của song phương, Lệ Tuyết Linh cảm thấy chấn động mạnh, cánh tay dội khá mạnh. Chàng nổi giận, hoành đao ra sau lưng, lộn qua tay tả, từ phía dưới phóng vọt ngược lên. Thanh đao bay đi.

Hai người đó cấp tốc dạt qua hai bên, nhưng hai vầng hào quang thanh sa từ tay hai người đó bay ra hiệp làm một, rơi ào ào trên đầu Lệ Tuyết Linh.

Hai người đó là Chương Minh và Chương Quang, anh em đồng bào song sinh, đồng hiệu là Song Hoả Ảnh, cao thủ thuộc Huyền tổ trong Hắc Lâu, từ đầu cuộc chiến chỉ đứng ngoài âm thầm quan sát, đến khi thấy Hề Nhân Kiệt gặp nguy mới ra tay.

Lệ Tuyết Linh lạng người sát mặt đất, vọt ra ngoài tung mình lên cao, vừa tung vừa loang đao bao bọc quanh mình, hất văng đi những hạt thanh sa tiếp theo. Vậy mà chàng cũng không tránh khỏi một vài hạt bắn vào chân và vai.

Song con cá đã thoát ra ngoài rồi. Lửa càng lúc càng bốc lên cao, ngọn lửa trong lưới lửa bốc bùng cao thấp, có tiếng nổ vang lên. Thanh sa đó được chế luyện bằng lân tinh và huỳnh hoàng, phương pháp chế luyện rất tinh vi, tuy hạt sa nhỏ nhưng phát hỏa rất nhanh.

Lân tinh gặp gió là phát cháy, chỗ nào có không khí là phát cháy, trong Thanh sa lại có chất độc, cháy nơi nào là không gian nơi đó nhiễm độc liền. Ngủ phải hơi độc cũng chết, chạm phải thanh sa là bị chất độc ngấm vào người đau đớn mà chết.

Một loại ám khí cực độc không tiền khoáng hậu.

Lệ Tuyết Linh còn đảo lộn trên không chưa đáp xuống được, bởi bên dưới anh em họ Chương tung tiếp thanh sa, mở rộng màn lưới lửa như để hứng chàng. Mấy hạt

thanh sa chấm vào vai và chân chàng, bắt đầu nhiễm độc hành hạ chàng vô cùng đau đớn. Vừa mắng oang oang, Lệ Tuyết Linh vừa cắn răng hót đi phần thịt nơi đầu vai và chân, ngăn chặn chất độc ngấm sâu vào cơ thể.

Phải có gan lỳ mới dám làm như vậy, dù biết rằng phải làm, không làm là chết. Đoạn chàng thu tròn mình đập mạnh vào không khí, lấy đà vọt xéo lên cao hơn một chút nữa, uốn cầu vòng đáp xuống ngoài bảy trượng xa.

Chàng chưa xuống đất, Lâu Tử Nghiên và Hề Nhân Kiệt đã lướt tới nơi, một chặn tiền, một ngăn hậu, hai phía dồn dập đánh vào.

Còn lưng chừng trên không mà bị đón nhận như vậy, Lệ Tuyết Linh thấy cơ nguy lớn. Đoản xà mâu của Hề Nhân Kiệt chớp chớp, đôi cánh tay sắt của họ Lâu rút gió vọt tới, cả hai cũng xuất toàn lực quyết hạ cho được chàng.

Trong trường hợp đó Lệ Tuyết Linh phải liều. Không còn trở lại trên không được, chàng cắn răng giữ nguyên đà xuống, vừa vọt tới, song cổ lách mình nhích qua một bên tránh ngọn côn của Hề Nhân Kiệt.

Một tiếng soạt vang lên, hông áo của chàng bị ngọn mâu rọc tét một đường. Nhưng chẳng phải chàng không tránh được mà chàng chỉ liều, nên đành làm một cuộc đánh đổi nguy hiểm.

Mạo hiểm để cho ngọn đoản xà mâu rọc tét hông áo, chàng vươn tay tả đâm ngón tay vào rún Hề Nhân Kiệt, trong khi đó, tay hữu hoành về phía sau, ánh lam quang của thanh Sanh Tử Kiều chớp lên.

-----o o O o o-----